

naavnlig troede at kunne henvise til, at det var en feil Betragtning, naar man mente, at disse Dyrælger skulde blive hævede over de andre, faae en større social Stilling, blive mere udmærkede Mennesker, er det ganske vist, at det gjælder ikke i det nærværende Øieblik, fordi man vil være nødt til at tage disse Amtsdyrælger ud af den Klasse af Veterinærer, som nu findes, men paa den anden Side er det sikkert, at et af de væsentligste Momenter for at bringe det veterinære Sundhedsvæsen paa en bedre Fod er at skaffe Dyrælgestanden i det Hele en bedre social Stilling, og dertil vil der ikke uvæsentlig kunne bidrages netop ved en offentlig Udnævnelse som denne, ligesom jeg ikke tvivler om, at alle praktiske Foranstaltninger langt lettere og langt mere ensartet ville kunne gjennemføres, hvis Ministeriet fik en saadan Institution til sin Raadighed. — Forhandlingen har, skjøndt den har svævet vidt omkring, hvilket jo ikke er Andet end en naturlig Følge af det Affsnits mangfoldige og brogede Bessaffenhed, som vi have for, dog væsentlig beskjæftiget sig ogsaa med Spørgsmaalet om det nationalhistoriske Museum. Jeg ønskede gjerne at gjøre et Par Bemærkninger om denne Sag. — Den ærede Ordfører synes at betragte det som en særlig Mission for Folkethinget eller for ham at træde op som Talsmand for dem, der have givet frivillige Gaver til Frederiksborg Slot, hvortil han ogsaa regnede dem, der havde spillet i Lotteriet og derved givet Bidrag til Frederiksborg Slot (Afbrydelse af Berg). Jo, det var de Udtryk, som den ærede Ordfører brugte. Det vil erindres, at Statens Tilskud til Gjenopførelsen af Frederiksborg Slot har indskrænket sig til, at der blev givet lige efter Branden 50,000 Rgd. til Slotskirken og senere blev der givet Bevilling til et Lotteri. Alt Andet, hvad der er givet til Gjenopførelsen af det afbrændte Frederiksborg Slot, er, saa vidt jeg erindrer, fremkommet ved frivillige Bidrag. Disse frivillige Bidragsyndere ere vel fordelte efter mange forskjellige Kategorier, men een Ting turde være sikkert, nemlig at de i ingen Henseende have givet noget Mandat til Folkethinget som saadan eller til den ærede Ordfører som saadan til at optræde paa deres Vegne; thi det frivillig givende Folk, som har gjennemført Rejsningen af Frederiksborg Slot, det er et ganske andet Folk end det, som er indbeldt i Valgtreksse, og som sender sine Folkethingsmænd her ind, saa den specielle Betsielse til at tale paa de frivillige Yderes Vegne frakjender jeg den ærede Ordfører, og frakjender jeg overhovedet enhver Anden end de frivillige Ydere selv. Indtil de maatte organisere sig paa en eller anden Maade, er der Ingen, der er berettiget til at føre Ordet paa deres Vegne. Dernæst søgte den ærede Ordfører, idet han gjennemgik de i Betænkningen meddelte Aktstykker, at paavise, at det hele Foretagende fra

sin første Begyndelse af var baseret paa en dyb Mistillid til Repræsentationen. Han gif meget vidt i den Retning; han fandt, at et af Aktstykkerne mindede om Absolutismens Dage. (Ordføreren: Alle Aktstykkerne!). Nuvel alle Aktstykkerne; den ærede Ordfører har nemlig i den sidste Tid faaet et vist Skin af Moderation, og det forleder mig somme Tider, naar jeg ikke husker, hvor radikal han i Grunden er. Allsaa alle Aktstykkerne vidne om en Tidsaand, der ligger Absolutismen nærmere end den frie Forsatning. Det ærede Medlem syntes ogsaa at tro at kunne støtte denne Anskuelse for en Del paa den Omstændighed, at Hs. Maj. Kongen i et af disse Aktstykker taler om „vore Efterkommere.“ Det er dog en ikke ualmindelig Skik ogsaa i konstitutionelle Stater, at Souverænen siger: „Vi“ og „Vore“, saa at deri ligger egentlig ikke noget særlig afgjørende Moment for, at der skulde skule sig en dyb Mistillid til Folkerepræsentationen i hele den Land, der kommer tilorde igennem disse Aktstykker. Jeg tror nu for mit Vedkommende, at, hvis enten Giveren af den store Gave, hvorefter vi her tale, eller Ministeriet, Regjeringen, nærede en vis Mistillid til, at Folkethinget skulde være rede til at give enten 100,000 Kr. eller 200,000 eller Renten af hvilken som helst Sum til et nationalhistorisk Museum paa Frederiksborg Slot, saa vilde en saadan Mistillid slet ikke være saa særdeles uberettiget. Det er meget nemt nu, da en privat Gavnildhed har skabt det fornødne Lokale og de fornødne Midler for et saadant Museum, at føre et Sprog, som om man kun havde behøvet en Opfordring for at vise en Gavnildhed, der kunde støtte hele dette Foretagende og føre det igennem. Det er meget billigt, thi man bliver ikke sat paa den praktiske Prøve. Men hvis Regjeringen var kommen med et Forslag til Folkethinget om paa Frederiksborg Slot at indrette et nationalhistorisk Museum og dertil bevilge enten en Kapital eller et aarligt Beløb, tror jeg, at Gavnildheden pludselig vilde have iført sig lidt andre Former. Jeg erindrer i det Mindste forskjellige Leiligheder, hvor Folkethinget har lagt en mindre Grad af Tilbøielighed for Dagen til at vise Gavnildhed. Jeg husker f. Ex. den lille Udbygning ved Baldemar Slotet, hvor Guldgaaesen nu sunkler som Frugt af en privat Mandes Gave og som Vidnesbyrd om Mistillid til Folkethinget, en Mistillid, der ganske vist har en Kjendsgjerning at beraabe sig paa. Jeg erindrer Theatret, hvor Kommunens Gave og de Privates Gaver bleve besvarede fra Folkethingets Side med, at Theatret selv skulde bære Afdrag og Renter af den Byggegjæld, som det for sit Vedkommende stiftede. Jeg erindrer Spørgsmaalet om en Udstillingsbygning som blev afviist her af Forsamlingen. Jeg erindrer Spørgsmaalet om en ny Bygning til den polytekniske Lærestiftelse, og saaledes kan man nævne mange flere Arbejder. Det